

Vitazstvo Srdca

KTO MA NEVIDEL AKO MALÉHO,
NEMÔŽE MA VIDIEŤ ANI AKO VEL'KÉHO

PDF - Rodina Panny Márie

2013 (VI) / č. 95

*„Ježiš nás nevykúpil
len nejakou myšlienkou.*

*Urobil sa malým
a stal sa človekom.“*

Pápež František, 28. júna 2013

Ucta k Ježiškovi

Milí čitatelia, sviatok Narodenia nášho Pána Ježiša Krista je už predo dvermi.

*K týmto vianočným sviatkom Vám želáme hojnosť pokoja a prežitie
hlbokého stretnutia s Božským Dieťaťom. Možno niektorí z Vás majú
napriek svojej úprimnej láske k Pánovi ťažkosti s uctievaním malého Ježiška
alebo si myslia: ‚To je skôr niečo pre deti, ale nie pre mňa.‘*

*V tom sa však mýlime, veď Boh sám sa ukázal mnohým mystikom
ako dieťa a vysvetlil im nevyhnutnosť uctievať si ho
nielen ako Ukrižovaného a Zmŕtvychvstalého,
ale rovnakým spôsobom aj v podobe dieťaťa.*

*Jednou z takýchto mystičiek je svätá Angela z mesta Foligno (1248 – 1309), ktorá na základe svojho
hlbokého duchovného poznania dostala titul „učiteľka teológov“.*

Angela sa narodila v šľachtickej rodine neďaleko Assisi len 22 rokov po smrti svätého Františka. Bola obzvlášť pekná a mala natoľko vyberané spoločenské spôsoby, že už ako veľmi mladá mala mnohých nápadníkov a čoskoro ju vydali za zámožného muža. Aj keď priviedla na svet viacero detí, nebola vzornou matkou rodiny. Všetok svoj čas a veľa peňazí premárnila na svoj zovňajšok, na oblečenie. V popredí jej záujmu boli spoločenské podujatia a prehnaná túžba po zábave. Celkom nečakane zasiahol do jej života Boh. Ako 37-ročná zrazu pocítila veľký odpor k svojmu svetskému spôsobu života a k slovu sa hlásili veľké výčitky svedomia. Vo svojej autobiografii sa priznáva: „Cítila som síce hanbu za všetky svoje hriechy, avšak práve toto zahanbenie mi bránilo vyspovedať sa zo všetkého. Tak sa stalo, že som často išla na sväté prijímanie bez predchádzajúcej spovede a Pánovo telo som prijala v stave ťažké-

ho hriechu. Práve preto ma vo dne v noci znepokojovali výčitky svedomia. “ Páter františkán Arnaldo z Foligna, skúsený spovedník, rozpoznal stav jej duše, pomohol jej vykonať si dobrú generálnu spoveď a stal sa jej duchovným vodcom. Krátko po tejto milosti obrátenia zomrel nielen Angelin manžel, ale aj všetky jej deti. Túto stratu znášala veľmi ťažko. Láska k Bohu a ľútosť nad predošlým hriešnym životom ju pobádali k tomu, aby si ako zadosťučinenie zvolila zvláštne skutky pokánia a obety. Niet divu, že Angela, ktorá sa všetkými silami venovala už len chudobným a chorým, cítila, ako ju priťahuje zvlášť ukrižovaný Ježiš. Rozjímaním nad krížom dostala silu niesť svoje vlastné utrpenie a Boh ju obdaroval mnohými mystickými zážitkami. Významný bol jej zážitok, keď dostala od Ježiša dar lásky k jeho detstvu.

Nech je pre nás všetkých táto príhoda z jej života obohatením v čase slávenia Vianoc.

„Kto ma nevidel ako malého ...“

Stalo sa to na sviatok Obetovania Pána. Angela už ako františkánka tretieho rádu išla k minoritom na svätú omšu. Píše:

„Vo chvíli, keď sa rozdávali sviece, som začula tieto slová: ‚Teraz je tá hodina, keď Panna Mária so svojim Dieťaťom prichádza do chrámu.‘ Tieto slová som prijala s takou veľkou radosťou, že to neviem ani opísať. Moja duša bola povznesená a ja som uzrela Pannu Máriu, ako práve vchádza do chrámu. S veľkou úctou a vnútorným pohnutím som jej kráčala v ústrety. Ona mi naplnila dušu veľkou odvahou a istotou.

Potom mi podala svoje Dieťa a povedala: ‚Vezmi si ho, ty, ktorá si zaľúbená do môjho Syna!‘ Vystrela ruky a vložila svoje Dieťa do mojich rúk; malo zatvorené oči, akoby spalo, bolo zavinuté v plienkach a zahalené šatkami. Panna Mária sa posadila, ako keby bola unavená po dlhej ceste. Každý z jej pohybov bol taký nežný a vznešený, že pozeráť sa na ňu bolo slasťou. Zrazu bolo dieťa v mojom náručí celkom nahé. Otvorilo oči a upriamilo svoj pohľad na mňa. S obdivom som pozerala do jeho očí a pocítila som pritom veľkú lásku k malému Ježiškovi. Bola som dojatá. Sklonila som sa k dieťaťu a pritúlila som sa k nemu; moje líce sa dotýkalo jeho líčka. Zrazu ma prenikol akoby oheň. Z tohto dieťaťa a z jeho očí vychádzala neopísateľná blaženosť. Vôbec nedokážem vyjadriť to, čo som v týchto okamihoch pocítila. Zrazu sa mi zjavila nesmierna majestátnosť tohto dieťaťa a počula som slová:

‚Kto ma nevidel ako malého, nemôže ma vidieť ani ako veľkého. Prišiel som, aby som sa ti daroval, daruj sa aj ty!‘

A ja som sa mu darovala nevysloviteľne nádherným spôsobom, úplne a dokonale. Bez výhrad som mu darovala aj všetkých svojich duchovných synov, zverila som mu ich menovite. Moja duša videla a spoznala, že Boh s veľkou radosťou prijal moju odovzdanosť. Pritom ma naplnilo také veľké šťastie, že to slovami neviem vyjadriť.“

Ovocím detskosti je jednota

*K*rátko pred smrťou v testamente svojim duchovným deťom napísala to, čo je, milí čitatelia, v tomto vianočnom čase adresované aj nám: „Od vás si želim, aby ste boli vždy jedno a aby medzi vami nikdy neboli hádky. Vaším dušiam želim to, čo všetkých zmieruje a zjednocuje: aby ste sa stali celkom malými. Ak je niekto celkom malý, nedbá ani na to, aké má vzdelanie, ani na osobné prirodzené schopnosti, ale hľadá na vlastné chyby a nedostatky a snaží sa polepšiť. Kto je celkom malý, ten nikoho neohrozuje, nikomu nie je na príťaž a nevystupuje povýšenecky, aj keď jeho príklad provokuje tých, ktorí malými nechcú byť.

Toto je to, čo vám chcem želať, moji dôverní priatelia, aby váš pokorný život – aj celkom bez slov – prinášal harmóniu a jednotu. Ako veľmi by ma potešilo, keby som o vás počula, že ste svojou malosťou jedno srdce a jedna duša, a tak sa skutočne páčite Bohu.“

Lubinské Jezuliatko

Protestantský pastor a známy nemecký kazateľ Rudolf Irmeler (1907 – 1999) zostal počas celého svojho života hlboko spojený so svojim sliezskym rodiskom, ktoré sa nachádza v dnešnom Poľsku. Za toto pevné puto vďačí jednej príhode s Jezuliatkom. Zmieňuje sa o tom vo svojej knižke „Ježiško sa ponáhľala do Vroclavi“. Kostol v jeho rodnom meste Lubin je gotickou stavbou zo 14. storočia, ktorého zvláštnosťou boli vyrezávané oltáre vytvorené v známej škole Veita Stossa. Najstarší, pochádzajúci z roku 1483, bol vianočný oltár s tromi tabuľami.

*M*alý Rudolf bol v tomto kostole pokrstený a tu bol aj na konfirmácii. Po rokoch štúdia a kaplánskej služby úspešne pôsobil osem rokov ako pastor v Brazílii. Vypuknutie Druhej svetovej vojny v roku 1939 mu zabránilo, aby sa z dovolenky v rodisku vrátil späť na misiu do Južnej Ameriky. Keď sa v roku 1945 približovala Červená armáda, spolu so svojim cirkevným zborom z rodiska ušiel, no čoskoro sa vrátil späť, aby sa ako pastor a správca staral o tých Nemcov, ktorí v meste zostali. Vo svojej knihe píše: „Keď som sa teda v roku 1945 po dobrodružnom putovaní vrátil späť, viedla moja cesta do starého kostola, kde som mával prvé kázne. Ach, ako ten kostol len vyzeral! Dvere boli pootvárané, vysoké okná rozbité, celý priestor kostola znečistený! Pohľad mi ihneď padol na vyrezávané oltáre. Bohu vďaka! Všetky tri sa ešte nachádzali na svojom mieste. Ale na vianočnom oltári, na tretej tabuli, kde Matka Mária podáva Ježiška trom kráľom, bola veľká prázdna diera. Ježiško chýbal!

Vypytoval som sa členov nášho cirkevného zboru, kde sa podelo Dieťa. Dostalo sa mi vysvetlenia, že vojaci prechádzajúci mestom ho pravdepodobne násilne vyrazili z Máriiných rúk. Ale s touto odpoveďou som sa neuspokojil. Prehľadal som celý kostol, no márne.

*P*o týždňoch som ho nakoniec našiel v kúte na hromade sutín. Bola to malá umelecká figurka Jezuliatka s červenými líčkami. Ešte stále ho akoby objímali Máriine otlčené ruky. Vzal som si Ježiška k sebe, aby som ho neskôr mohol vložiť do prázdnej časti oltára.

Ale k tomu nedošlo. Všetky tri oltáre totiž z kostola odrazu bez stopy zmizli. Poľský starosta mi povedal: *„Wszystko jedno – veď je to všetko jedno.“* Pochopil som: on teda nepoznal hodnotu tých oltárov. A tak zostal Ježiško u mňa. Strážil som ho dva roky, kým som si vykonával svoju predĺženú službu na tomto území obsadenom Poliakmi. V lete, keď sme boli všetci z krajiny vykázaní, preniesol som ho za riekou Nisu cez všetky hraničné kontroly. Sprevádzal ma aj v Sasku, kde som päť rokov pracoval v pastorácii väzňov. Ježiško nás svojou veselou tváričkou utešoval v najrôznejších situáciách, hlavne však v tých ťažkých časoch, keď za mnou prichádzali s prosbou o pomoc príbuzní politických väzňov.

Keď som potom v roku 1953 musel utiecť na Západ, vzal som si ho so sebou ako jeden z najväčších pokladov. Na tejto ceste som prišiel do bavorského Marktheidenfeldu a tu v Materskom dome lehmgrubenských evanjelických sestier si sestry Dieťa veľmi zamilovali. Jezuliatko ležalo v mojej sklenej vitríne a mnohí návštevníci ho obdivovali. A tak som potom opätovne musel rozprávať príbeh môjho 500-ročného lubinského Ježiška.

*T*akto prešlo dvadsaťsedem rokov odvtedy, čo som na hromade sutín našiel tento vzácny umelecký predmet, až sa jedného dňa udialo čosi nečakané. V jednom západonemeckom časopise sa objavilo zobrazenie známeho oltára Veita Stossa s údajom, že vianočný oltár sa nachádza vo vrocavskom múzeu. No oltár je bez Ježiška!

Keď sa poľský riaditeľ múzea dozvedel, že chýbajúcu figurku vlastným ja, oznámil mi, že by sa veľmi potešil, keby mohol byť Ježiško vložený späť do oltára. Umelecké dielo by sa malo predsa ukazovať návštevníkom vo svojej celistvosti. A to aj v krajine s komunistickou vládou! Spýtal som sa sestier v Materskom dome, čo mám robiť. Všetky mi jednohlasne odpovedali: *„Ježiško patrí predsa k svojej Matke Márii.“* A musel som im dať za pravdu.

Tak nadišla hodina lúčenia s naším milým hosťom. V prítomnosti sestier a niekoľkých priateľov som vyrozprával príbeh malej postavičky. Potom Ježiško putoval z ruky do ruky. Niektoré ruky ho láskali, iné si ho pritisli k srdcu a nakoniec ho jedna zo sestier položila na náš oltár a všetci sme mu zaspievali sliezsku pieseň: *„Najkrajší Pane Ježišu, vládca všetkých svetov, Syn Boží i Máriin, teba chcem milovať, teba chcem uctievať, ty priateľ i koruna mojej duše.“* Bola to dojmavá rozlúčka.

*K*eď som so svojou ženou po mnohých prekážkach došiel do poľského mesta Vroclav, vedenie múzea nás už čakalo. Vybalil som Ježiška a položil do stredu stola. Nikto nepovedal ani slovo. Jezuliatko s Máriinými otlčenými rukami prehovorilo už svojou prítomnosťou. Všetci boli viditeľne dojatí a hľadeli na malú sošku. *„Ja som Dieťa zachránil pred dvadsiatimi siedmimi rokmi a vy ste dostali do bezpečia oltáre z môjho lubinského kostola. Tak sa tu schádzajú obaja: Dieťa a zachránený oltár!“* – *„Zázračné stretnutie,“* povedal riaditeľ potichu. *„Áno, je to malý podiel na zmierení medzi nami ľuďmi a našimi národmi na úrovni umenia a viery. Veď Ježiško prišiel na svet, aby zmieril Otca a človeka,“* dodal som. *„Keby to tak bolo vždy!“* povedala jedna z dám pri okrúhlym stole.

Bol to neobyčajný okamih. A tak som tu teda stál pred vzácnym oltárom, o ktorom sa myslelo, že ho ukradli. Mária s tromi mudrcmi z Východu, ktorí hľadajú do prázdna, pretože tam chýba Dieťa. Vzal som svojho Ježiška a vložil som ho do prázdnej časti oltára. Presne na milimeter zapadla figúrka do prázdneho otvoru a hneď sa tam tak pevne usadila, že som ju už von nedostal. Mária Ježiška už nechcela pustiť preč.

A práve vtedy sa udialo niečo, čo môžu dosvedčiť všetci prítomní. Celý obraz začal žiariť. Prečo, to si nedokázal nikto vysvetliť. Určite to však bolo preto, že stredobod oltára bol opäť konečne celistvý. Veď umelec rozmiestnil všetky postavy na oltári tak, aby smerovali do stredu – ku Kristovi! Dlho sme stáli pred týmto žiariacim oltárom. Jeden z mojich sprievodcov mi zašepkal do ucha: *„Teraz sa mi bude opäť ľahšie veriť v Ježiša!“*

Vzácný dar

*K*ardinál Mauro Piacenza ako prefekt Kongregácie pre klérus prišiel začiatkom júna 2013 na Slovensko. Počas niekoľkodňovej návštevy sa stretol s biskupmi, kňazmi a seminaristami. Nášmu spoločenstvu preukázal veľkú česť, keď na záver svojej cesty, 8. júna na sviatok Nepoškvrneného Srdca Panny Márie, v novohradskej dedinke Stará Halič, práve tam, kde sa nachádza náš Materský dom sestier, posvätil farský kostol.

Už v predvečer slávnosti vládla medzi farníkmi radostná atmosféra, keď spoločne očakávali príchod návštevy z Ríma. Keď kardinála pred kostolom srdečne privítal správca farnosti a deti (tie si pripravili pozdravy dokonca po taliansky!), vstúpili všetci spolu do kostola na slávnostnú pobožnosť, počas ktorej si uctili relikvie svätého Juraja – patróna kostola, svätého apoštola Tomáša, svätého Mikuláša a svätej Alžbety Uhorskej. Relikvie týchto svätcov kardinál nasledujúci deň počas posviacky kostola vložil do oltára. Na slávnosti, ktorej predsedal kardinál Piacenza za prítomnosti rožňavského diecézneho biskupa Mons. Vladimíra Fila, generálneho vikára Rožňavskej diecézy a kňazov z okolitých farností, sa v preplnenom kostole, ale aj v stane postavenom na sledovanie živého prenosu, zúčastnilo okolo 500 farníkov, čestných hostí, dobrodincov a umelcov.

*V*o svojej kázni kardinál Piacenza povedal: *„Kolí ľudia v minulosti stretli Boha jednoducho, keď vošli do chrámu. Tento Boží prýbytok má medzi ľuďmi veľmi konkrétne meno: nazýva sa kostol. Je prednostným miestom stretnutia s Bohom predovšetkým preto, lebo je miestom, kde sa ... ohlasuje Kristovo slovo, kde sa slávi a uchováva Eucharistia. Práve preto nič z toho, čo je krásne, nie je dostatočne krásne na to, aby sme vyjadrili úctu a vieru v skutočnú a sladkú prítomnosť Ježiša v Najsvätejšej oltárnej sviatosti. Umeleckosť štruktúr... sakrálnosť hudby ... atmosféra pokoja, to všetko vytvára neodškriepiteľnú katechézu.“*

*N*a vzniku vzácného sakrálneho skvostu – nového hlavného oltára – sa podieľalo mnoho usilovných rúk; počnúc skúsenými rezbármi z údolia Val Gardena v Južnom Tirolsku, ktorí so skutočným umeleckým citom preukázali svoje schopnosti pri tvorbe sôch a reliéfov. Zlaté brokátové pozadie

a pozlacovanie urobili umelci z Bavorska. Maestro z Florencie nám pri maľbe scény Zvestovania poskytol svoje vzácne poznatky a skúsenosti s typickou technikou maľovania v 13. storočí – tempera all'uovo.

Pod vedením sr. Veroniky, ktorá v Rakúsku získala diplom majsterky v pozlacovaní umeleckých diel, pracovali v ateliéri nášho materského domu sestry, novicky a postulanky pri príprave polimentu (podkladu na pozlacovanie), pri pozlacovaní, striebrení a maľovaní sôch a reliéfov. Už len výroba malého množstva modrého prášku lapis lazuli, drvením v mažiari, si vyžadovala celé hodiny, a to skôr, ako sa mohlo začať so samotnou prácou na umeleckom diele. Na záver čakala na našich bratov a ich pomocníkov veľká výzva: poskladať oltár, ktorého jedno krídlo s reliéfmi váži 120 kg! Zatvorený krídlový oltár znázorňuje 5 scén zo života Pána Ježiša a Panny Márie.

Svoju veľkú radosť z toho, že sa môže podieľať na výrobe starohaličského oltára, preukázal náš priateľ Vigil Oberbacher z údolia Val Gardena tým, že reliéfy vyrezal za Božiu odmenu. Bol to dojímavý okamih nielen pre veriacich, ale aj pre samotných umelcov, keď táto 2,5 metra vysoká oltárna archa s bočnými pohyblivými krídlami bola počas liturgie slávnostne otvorená. Až teraz mohli obdivovať svoje dielo ako celok: sochu sv. Juraja a scény z jeho života, sochu sv. Alžbety Uhorskej a scény z jej života, ako aj sochu tróniacej Panny Márie s Dieťaťom, umiestnenú v strede.

Správa, ktorú sme len prednedávnom objavili v Kánonickej vizitácii z roku 1688, nás všetkých veľmi potešila. Spomína sa v nej totiž, že už vtedy na hlavnom oltári, ktorý sa nezachoval, bola v strede Panna Mária a sv. Juraj so sv. Jánom po stranách. V terajšej podobe oltára sa socha sv. Jána nachádza v štíte nad oltárnou archou v scéne z Kalvárie.

Ako do prípravy kostola na posviacku, tak aj do prípravy pohostenia, ktoré nasledovalo po svätej omši, sa zapojili viacerí ľudia z dediny. Kardinálovi, biskupovi a všetkým dobrodincom odovzdali ako poďakovanie malé darčeky z vlastnej výroby. Viaceré babičky, ktoré sestry privádzajú na sv. omše autom, v ten deň, keď ich po slávnosti odvážali domov, boli dojaté a jedna z nich so slzami v očiach za všetky povedala: „Že sme sa my tohto ešte dožili!“ Ony všetky zažili, ako sa komunistický režim u nás nevraživo staval k veriacim a k Božím chrámom. A tak teraz sú veľmi vďačné, že za pomoci dobrodinčov a pravidelných mesačných zbierok sa nám pod dohľadom Pamiatkového úradu darí pracovať na skrášľovaní ich starobylého chrámu. Za doterajšiu renováciu kostola sú veľmi vďačné aj naše sestry a spolu s veriacimi zahŕňajú do svojich modlitieb všetkých dobrodinčov materiálnych i duchovných, keď Bohu prednášajú svoje vďaky za tento vzácny dar.

Nezabudnuteľný Štedrý večer

Od P. Antona Traunera, misionára v Kórei

V roku 1959 som sa stal farárom najchudobnejšej farnosti vo veľkom prístavnom meste Pusan v Južnej Kórei. Hrôzy kórejskej vojny ešte stále ťažili mesto preplnené utečencami. Mnohým veriacim z môjho farského spoločenstva sa síce podarilo ujsť zo Severnej Kórey, no všetok ich majetok zostal tam. Tu v Pusane našli svoje nové domovy, no – žiaľ – väčšina z nich iba v úbohých chatrčiach.

Práve preto som si predsavzal, že všetkými možnými prostriedkami vytvorím zo sviatku Vianoc zvlášť krásny sviatok lásky. A z mojej nemeckej domoviny mi na tento účel poslali peknú sošku malého Ježiška – takmer v životnej veľkosti. Vstup Panny Márie s týmto Jezuliatkom v náručí mal oživiť svätú noc. Taký bol môj plán.

Uprostred vianočných príprav, len niekoľko hodín pred Štedrým večerom, ma poobede vyvolali von zo spovednice. Dvaja miništranti stáli vonku a – vedomí si svojej viny – so slzami v očiach držali v rukách rozbité Jezuliatko. Jeden z týchto dvoch kórejských chlapcov sa pri prenášaní sošky do kostola nešťastne potkol a padol na schodoch farského dvora. Jemu sa nič nestalo, no Jezuliatko sa ťažko „zranilo“. „Ó, *môj Bože, pomôž mi!*“ vyšlo zo mňa. Čo len teraz bude s mojím slávnostným vstupom?

Tu som si spomenul, že len pred niekoľkými dňami sa v susedstve narodil chlapec. Hneď som tam kohosi poslal, aby sa spýtal, či by matka dieťaťa bola ochotná so svojím novorodeniatkom prevziať rolu Panny Márie. Mladá Kórejčanka rada privolila, dokonca to pokladala za veľkú česť. To mi teda vyšlo. Teraz som potreboval už len jednu staršiu ženu, ktorá by ako Eva niesla rozbité Jezuliatko.

A tak sa začala polnočná svätá omša s trocha nezvyčajným vstupom. Na začiatku sprievodu Eva, matka ľudskej rodiny, s rozbitým Ježiškom, potom Panna Mária so živým kórejským „Jezuliatkom“. Pri oltári mi Eva ako prvá odovzdala rozbitú sošku malého Ježiška, a to som ukázal prekvapenému farskému spoločenstvu. Pritom som sa ako mladý misionár snažil čo možno najživšie vysvetliť mojim napätým poslucháčom lámanou kórejštinou, ako sa chcel náš dobrotivý Otec na nebesiach podeliť s nami ľuďmi o svoj život, a tak stvoril na svoj obraz Adama a Evu. Aký nádherný ľudský pár, podobný nekonečnému Bohu! Prefíkaný pookúšiteľ však priviedol Adama a Evu, našich prarodičov, k pádu a oni z pýchy a z neposlušnosti zapreli svojho úžasného Stvoriteľa. Tým však rozbili spoločenstvo s Bohom a opustili raj.

No Boh zostal verný svojmu plánu, pokračoval som vo svojom rozprávaní, zľutoval sa nad ľudstvom a poslal nám svojho jednorodeného Syna. Súhlasom Panny Márie sa Boh sám stal malým, bezbranným ľudským dieťaťom. Áno, presne týmto spôsobom sa chcel stať naším záchrancom a vykupiteľom. Aby som zdôraznil svoje slová, ukázal som na mladú kórejskú mamičku so svojím dieťaťom v náručí. Vzal som novonarodeného chlapčeka opatrne do rúk a zdvihol som malé krehké ľudské dieťaťko plné života a tepla vysoko dohora a ukázal som ho všetkým ľuďom okolo. Pri pohľade na toto kórejské „Jezuliatko“ prepuklo celé farské spoločenstvo v hlasný jasot. Všetci oduševnene tleskali a ja, trocha prekvapený takouto odozvou, som sa tiež zo srdca tešil spolu s nimi. Nad všetky očakávania, aj napriek „zranenému“ Jezuliatku, sa predsa len podarilo, že sa Ježiš znova narodil aj v mojej chudobnej kórejskej farnosti.

Vianočný príbeh našej doby

To, čo v septembri 2013 na svojej fare v Pöttmes porozprával 44-ročný nemecký kňaz Thomas Rein z diecézy Augsburg (Nemecko) svojim dvom farníckam, sestram z nášho spoločenstva – sr. Anne a jej rodnej sestre sr. Márii Bernadette, vlastne nie je vianočným príbehom. Farár Rein si pri rozhovore skôr zaspomínal na jeden pôsobivý osobný zážitok spred piatich rokov, na vážnu, priam dramatickú realitu, akú vie napísať niekedy sám život.

*B*olo to 2. decembra 2008, v utorok v prvom adventnom týždni. Po obede som si pomyslel: *„Keďže je dnes v kostole veľká zima, pomodlíš sa časť breviára v dome.“* Vďaka Bohu, potom som predsa len išiel do nášho farského Kostola svätého Petra a Pavla, aby som tam ukončil liturgiu hodín. K modlitbe som sa však v ten deň už nedostal. Hneď pri vstupe do kostola som si totiž všimol, že na jasličkách vpredu pred oltárom je položený červený koberček.

*A*ko vždy v advente, aj teraz stáli pred oltárom jednoduché drevené jasličky a vedľa nich košík so slamou. Iba pred dvoma dňami som pri svätej omši povzbudil deti: *„Teraz môžete pri každej návšteve kostola vložiť pre malého Ježiška do jasličiek niekoľko slamiek.“* *„Čo tam však robí ten červený koberec?“* premýšľal som prekvapený. Zvyčajne slúžili tieto koberčeky ako podložky na kľačanie pre miništrantov na stupienkoch oltára. Zvedavý som šiel dopredu.

Ako to presne bolo – či som najskôr uvidel dieťa v jasliach, alebo počul jeho tiché vzlyky (na plač už nemalo silu), to ani pri najlepšej vôli nedokážem povedať. Neveril som vlastným očiam. *„Nie, to nemôže byť pravda!“* preletelo mi hlavou. V našich prázdnych drevených jasličkách skutočne ležalo nemluvňa; ako malý Ježiško. Skutočne! Ale tento nezabudnuteľný obraz, táto skutočnosť, to nebola žiadna vianočná blaženosť. V kostole bolo iba 11 stupňov, ako to neskôr zistila polícia, a predom mnou ležalo úbohé, drobné bábätko, novorodenec, zavinuté iba do trička. Bol to chlapec, narodený pred jednou, dvoma hodinami, po pôrode ešte neumytý.

*N*ikdy predtým som nevidel také malé dieťaťko; a navyše celé modré od zimy. *„Čo by sa stalo, keby som prišiel do kostola až na večernú svätú omšu,“* pomyslel som si, *„nemluvňa – jednoducho odložené, úplne opustené, bez tepla a ľudskej blízkosti!“* Nedokázal som odvrátiť pohľad a odľahlo mi pri myšlienke: *„Dieťa, drahé dieťaťko, len plač! Aspoň viem, že žiješ.“*

Neskôr sa ma ľudia často pýtali: *„A čo ste potom urobili?“* No, nebolo času na dlhé rozmýšľanie. Urobil som to, čo by spravil každý, nebolo to žiadne umenie. Tíško vzlykajúce dieťaťko som vzal opatrne do náručia, zanesol som ho do teplej fary a zavolať pohotovosť. Neskôr novorodenca previezli sanitkou do detskej kliniky.“

Matka v núdzi

„Až potom som sa pýtal sám seba: *„Kto urobí niečo také? V akej obrovskej núdzi musela byť táto žena, keď dokázala urobiť niečo také!“* Človeku to lámalo srdce. Keďže išlo o odložené dieťa, prišla kriminálna polícia a matku dieťaťa našli ešte v ten istý deň popoludní. Pre kriminálku to bol ľahký prípad, postup bol nasledovný: Dieťa v kostole, takže nábožensky zmýšľajúca žena, ktorá nechcela potrat. Eventuálne niekto z východnej Európy. Ktoré závody v okolí zamestnávali ľudí z východnej Európy? Kto z nich dnes pre chorobu nebol v práci?

Matka dieťaťa sa našla: rumunská žena, 38-ročná sezónna pracovníčka v Nemecku, ktorá už mala tri deti. Tie boli v Rumunsku pri starých rodičoch, kým mladá žena často cestovala do Nemecka, aby zarobila peniaze. Až do posledného dňa chodila do práce. Keď sa začali pôrodné bolesti, porodila dieťa tajne, na holej zemi v izbe, úplne sama. Bezprostredne potom prešla jeden kilometer pešo k nášmu kostolu, novorodeniatko niesla v taške. Tam položila chlapčeka do jasličiek, prikryla ho kobercom a vrátila sa tou istou cestou späť. Asi o dvadsať minút neskôr som potom dieťa našiel ja.

Čo túto matku dohnalo k tomu, že si dieťa nenechala, a prečo sa nikomu nezverila, to neviem. Ako ortodoxná veriaca zjavne nechcela svoje dieťa potratit', chcela ho priviesť na svet a vedome ho prenechať Bohu. Preto ho priniesla do kostola dúfajúc, že ho niekto nájde a pomôže mu. Štát to tiež uznal, a preto nebola na ňu podaná žaloba.“

Mnohých sa to dotklo

„Správa o udalosti sa, samozrejme, rýchlo rozšírila. Bol advent a ľudí sa zjavne dotkol osud novorodenca; boli radi, že maličký prežil. Pri večernej omši viacerí hovorili: *„V našej farnosti sú Vianoce už dnes!“* Ani reportérom, ktorí sa tu objavili, nešlo len o výborný príbeh na titulnú stranu svojich novín. Istý novinár z časopisu Bild citoval – a to sa stáva skôr výnimočne – dokonca Lukášovo evanjelium: *„I porodila svojho prvorodeného syna, zavinula ho do plienok a uložila do jasiel.“* Správy sa rozšírili tak ďaleko, že dokonca z Anglicka prišli pre dieťaťko dva balíky s oblečením.

V ten istý deň počula aj jedna zdravotná sestra z autorádia správu o nájdenom dieťati. Ako mi o tom neskôr rozprávala, hneď vedela: *„Toto dieťa je pre mňa!“* Hneď ako prišla domov, našla na odkazovači správu s ponukou z úradu pre mladistvých, či by nebola ochotná vziať si nájdené dieťa do opatery. Táto žena z nášho okresu prijala maličkého s láskou do kruhu svojej rodiny. Urobila to o to radšej, keď lekári na klinike zistili u chlapčeka ťažké postihnutie, ktoré ale nesúviselo s jeho odložením.

Padol mi kameň zo srdca, keď som videl, že o maličkého je u jeho náhradnej matky dobre postarané. Čoskoro som túto ženu aj osobne spoznal a veľmi si ju vážim. Veď od začiatku preukázala obrovskú trpezlivosť a lásku. Chlapec sa na ňu hneď naviazal.

K keď som počas nasledujúceho leta v roku 2009 cestoval do Rumunska, navštívil som aj jeho skutočnú rodinu. Videl som na vlastné oči, v akých chudobných pomeroch žijú títo ľudia na vidieku v malej zapadnutej dedine. Tu by nemal ťažko postihnutý chlapec široko-ďaleko žiadnu lekársku alebo terapeutickú pomoc. A tak sa teda odvažujem povedať: *„Pre nášho ‚Ježiška‘ to bolo to najlepšie. Bolo to Božie riadenie, že všetko sa stalo tak, ako sa stalo.“* Som veľmi vďačný, že náhradná matka a jej rodina sa o Kristiána tak dobre stará a že sa u nich cíti dobre.“

„2. decembra 2012 mal Kristián štyri roky. Ako každý rok, aj vtedy som ho na jeho narodeniny navštívil a oslavovali sme spolu s jeho náhradnou rodinou, u ktorej Kristián zostane aj v budúcnosti. Na tomto milom chlapcovi jasne vidno, že je šťastný, hoci pre závažné genetické ochorenie je slepý, nemôže chodiť, v noci sa často budí a pri jedení potrebuje pomoc. Obdivujem jeho náhradnú matku, ktorá sa 24 hodín denne obetuje pre svojho synčeka a všemožne sa o neho s veľkou láskou stará: vybavila mu plávanie, hudobnú škôlku, terapiu jazdením na koni a gymnastiku, logopédiu a špeciálnu škôlku, zabezpečila podporu slepých detí v predškolskom veku. ‚Akademik z Kristiána veru nebude,‘ povedala s úsmevom, ‚ale možno sa raz predsa len postaví na vlastné nohy a neskôr bude môcť pracovať v chránených dielňach.“

„Moje dieťa“

„*K*nášmu ‚Ježiškovi‘ mám, samozrejme, mimoriadny vzťah. Určitým spôsobom zostal predsa len *„mojím nájdeným dieťaťom, mojím najdúchom“*, hoci sa navonok o neho nemôžem starať. V modlitbe na neho nikdy nezabúdam, a keby sa hocičo stalo, som tu pre neho, lebo sa cítim spoluzodpovedný za to, aby sa Kristián mal dobre a mohol sa rozvíjať. A na to veru dohliadam!

*A*ni jeho pravá matka, ktorá občas prichádza za prácou do Nemecka a ktorej deti sú už väčšie, nezabudla na svojho najmladšieho. Hoci nie je schopná starať sa o neho, častejšie zatelefonuje náhradnej rodine, informuje sa a ďakuje, pretože vie, že Kristiánovi nič nechýba.“

Betlehem v novom svetle

„Musím sa priznať, že v advente roku 2008, po tomto zvláštnom ‚náleze‘ v našom kostole, som sa tretí desiatok radostného ruženca ‚Ježiš, ktorého si Panna v Betleheme porodila‘ modlil úplne inak. Úbohosť nášho Kristiána v jasičkách pred piatimi rokmi mám živo pred očami predovšetkým vo vianočnom čase a tento zážitok zostane pre mňa navždy spojený s tajomstvom Vianoc.

Nič proti Štedrému večeru ako pôsobivému sviatku s darčekom. Ale myslím si, že aj pre mnohých iných je Kristián v určitom zmysle ‚milostivým dieťaťom‘. Veď jeho osud a osud jeho mamy sa ľudí veľmi dotkol, prinútil ich zamyslieť sa a pohlol niečo v ich vnútri. Betlehem, to pravé vianočné tajomstvo, ktoré sa často stráca vo všetkom tom predvianočnom zhone, sa ukázalo cez dieťa v jasičkách v meste Pöttmes všetkým znova a celkom realisticky: aké je to vlastne šokujúce, že Boh sa

stal takýmto malým, úbohým dieťaťom, narodeným z Márie v maštali, lebo pre nich nebolo miesta v hostinci, že prišiel na svet v chudobe a biede a ešte aj dnes prichádza k nám v biede našich blížnych. Keď sa na to pozeráme z tohto uhla pohľadu, Kristián sa pre naše farské spoločenstvo stal darom, ktorý zatriasol všetkými tak silno, ako by som to ja nedokázal ani všetkými vianočnými kázňami celého môjho života.“

Svätý Mikuláš v Rusku

*Podobne ako svätý Martin a svätý František
u nás na Západe, v Rusku je nepochybne
najoblúbenejším svätcom svätý Mikuláš,
biskup z Myry. V uctievaní má svoje miesto hneď po Panne Márii.
Jedným z dôvodov jeho obľúbenosti
sú aj nespočetné zázraky, ktoré sa v ruskom národe
udiali na jeho príhovor.*

Stalo sa to okolo roku 1515 v mestečku Kolomna, juhovýchodne od Moskvy. Zlatník Koslok, hnaný žiadostivosťou, sa rozhodol vlámať do kostola svätého Mikuláša. A tak raz v noci z neho ukradol umelecky tepanú striebornú obrubu ikony svätého Mikuláša. Táto ikona tu bola mimoriadne uctievaná ako zázračná. Keď sa o tom dozvedeli veriaci a biskup Mitrofan, všetkých to veľmi zarmútilo a nevedeli to pochopiť: „Ktorý opovážlivý naničhodník si dovolil siahnuť rukou na zázračný obraz?“ pýtali sa všetci.

V nasledujúcich piatich týždňoch sa zdalo, že lemovanie vzácnej ikony je beznádejne stratené. No potom sa stalo, že veľký divotvorca svätý Mikuláš sa zjavil istému Sosontovi, zbožnému mužovi, ktorý už osem rokov ležal v posteli ochrnutý a nemohol hýbať ani rukami, ani nohami. Svätec mu prikázal:

„Choď k biskupovi Mitrofanovi a oznám mu, že obrubu zázračného obrazu ukradol zlatník Koslok. Jeho dom leží na druhom brehu rieky Kolomna pri rybníku, kde skryl do zeme hrniec so strieborným rámom!“ Ale ochrnutý sa vzpíeral splniť tento príkaz a hovoril: „Boží muž, ty mi prikazuješ ísť k biskupovi? Ale veď ja pre chorobu nemôžem používať ani ruky, ani nohy!“ Ako odpoveď na to ho svätý Mikuláš chytil za ruku a zdvihol z postele. V tom okamihu bol Sosont zdravý.

Okamžite sa ponáhlal k biskupovi a všetko mu po poriadku vyrozprával, ako mu to svätý Mikuláš prikázal. Keď biskup Mitrofan spoznal, že sa tu udial veľký zázrak, nechal dlho zvoniť zvony, takže ľud sa zbehol ku kostolu svätého Mikuláša. Keď všetci vstúpili dovnútra, videli uzdraveného muža, ktorý stál pred zázračným obrazom. Všetci žasli a chválili Boha a jeho svätého, svätého Mikuláša divotvorcu. Biskup a kňazi si obliekli liturgické rúcha, vzali zázračnú ikonu svätého Mikuláša a vybrali sa so všetkými veriacimi za riekku k zlatníkovi Koslokovi. Prečo a kam ide biskup so svätým

obrazom, to nevedel nikto, okrem neho samého a uzdraveného muža. Keď prišli k zlatníkovmu domu, stál zlodej pri bráne, a len čo uvidel sprievod, hneď olútoval svoje hriechy. Biskup mu nemusel položiť ani jednu otázku, sám sa vyznal zo svojho previnenia a vrátil mu naspäť striebornú cennosť. Všetci mali veľkú radosť z tohto zázraku obrátenia.

Na spiatocnej ceste prišiel celý sprievod so svätým obrazom pred brány mesta. Tam sedel istý žobrák Kliment, ktorý bol od narodenia hluchý a nemý a iba gestami prosil o almužnu. Pozdvihol svoj zrak k zázračnej ikone, pomodlil sa k svätému Mikulášovi a v tom momente bol uzdravený. Biskup i veriaci žasli nad ďalším zázrakom, ktorý sa udial vďaka zázračnému obrazu, a ďakovali Bohu i jeho svätému divotvorcovi. Biskup poslal moskovskému kniežaťu Vasilijovi Ivanovičovi správu o týchto veľkých zázrakoch, ktoré sa stali na príhovor svätého Mikuláša: ako bol uzdravený ochrnutý Sosont, ako bola objavená skrýša strieborného rámu, tiež ako bol uzdravený hluchonemý muž a veľa iných zázrakov. Velkoknieža sa tešil, chválil Boha a jeho najčistejšiu Matku a veľkého divotvorcu Mikuláša. Nariadil, aby mu trikrát do roka prinášali do Moskvy z vody, ktorá vyteká zo zázračnej ikony.

 Od svojej kňazskej vysviacky v minulom roku pôsobí P. Nicklas z Iowy (USA) v našej misijnej stanici Alexejevka, v diecéze Saratov. Už ako seminarista v Ríme objavil v sebe hlbokú lásku k Rusku a opakovane tam na Východe vypomáhal počas letných prázdnin. Každý žasol, ako je možné, že on – Američan má také veľké a otvorené srdce voči tejto chudobnej, cudzej a kedysi znepriateľenej krajine a že má svätého Mikuláša (zvlášť uctievaného svätca v Rusku) za patróna svojho kňazstva. Už ako brat počas misijnej výpomoci v Alexejevke spoznal páter Nicklas ortodoxného kňaza otca Vadima Kovala, ktorý pôsobí v Jasijkove, v susednom mestečku. Otec Vadim nám doteraz často a veľa pomohol. Oboch kňazov dnes spája pevné priateľstvo a o túto pekne žitú ekuménu lásky sa určite pričínili práve svätý Mikuláš.

Páter Nicklas rozpráva:

„Keď som v novembri 2012 prišiel do Alexejevky, navštívil nás otec Vadim, aby ma ako nového farára privítal. Počas spoločnej večere nám mimovoľne prezradil svoju celoživotnú túžbu, získať relikviu svätého Mikuláša, pretože ho má veľmi rád, veľmi si ho uctieva a každý deň sa k nemu modlí. A ja osobne som vlastnil veľmi vzácnu, pravú relikviu sv. Mikuláša, ktorú som dostal v Ríme ako dar. Cítil som, že to nemôžem zaprieť a po počiatocnom váhaní som sa mu priznal: *„Viete, otče, ja mám relikviu svätého Mikuláša.“* Ortodoxný kňaz v tom momente vstal od stola, kľakol si a vrúcne prosil: *„Ó, prosím vás, mohol by som ju vidieť a uctiť si ju?“* Išiel som teda do svojej izby, aby som ju priniesol. On ma potom úpenlivo prosil, či by sa nedalo nejako zariadiť, aby aj on získal vzácnu relikviu. Bol som bezradný a zrazu som počul sám seba povedať: *„Podelím sa s vami o tú moju!“*

Tak sa aj stalo. Pretože som kvôli mojim novým vízam musel odísť do Ríma, obstaral som tam malý strieborný relikviár. Jeden spolubrat opatrne a precízne skalpelom rozdelil moju relikviu sv. Mikuláša na dve časti a jednu časť vsadil do novej kapsule. Pri príchode do Ruska som si na mobile našiel 30 správ od otca Vadima; boli to vlastne otázky, kedy znova prídem a či už mám pre neho sľúbenú relikviu. Dohodli sme sa, že sa stretneme v sobotu, aby som mu mohol odovzdať tento vzácny dar. Myslel som si, že to bude úplne jednoduché priateľské stretnutie – ale situáciu som dokonale podcenil! Keď sme s bratmi a sestrami prišli do susedného mestečka a blížili sme sa ku kostolu, začali zvony slávnostne zvoniť. Ortodoxní veriaci vychádzali z kostola a priateľsky nás zdravili. Relikviu prijali s veľkou úctou, akoby to bol sv. Mikuláš osobne, a v kostole si ju hneď

slávnostne uctili a na počesť a slávu svätého Mikuláša spievali hymny. Bolo veľmi dojímavé vidieť, s akou láskou a ako slávnostne túto relikviu prevzali! Na túto slávnosť prišiel aj miestny fotograf a jeden novinár urobil s otcom Vadimom a so mnou interview. Novinový článok o tom priniesol do Alexejevky veľkú radosť a ja som si pomyslel: *„Dobre; tak veľa pozornosti som síce nečakal, ale je to za mnou.“* No mýlil som sa!

*A*si o týždeň mi otec Vadim zavolať a povedal mi: *„Otec Nikolaj, vy teraz budete tým najznámejším katolíckym kňazom v Rusku!“* Trošku nervózne som sa ho spýtal: *„Prečo?“* Tu mi vysvetlil: *„Existuje rusko-ortodoxná internetová stránka, na ktorej bol uverejnený ten článok z novin a čítalo ho už vyše milióna ľudí v celom Rusku!“* Obaja sme sa zasmiali a ja som si bol istý, že to je koniec príbehu. Ale po tretíkrát som sa mýlil.

O niekoľko týždňov mi otec Vadim znova zavolať a naliehal na mňa: *„Otec Nikolaj, musíte prísť čo najskôr do nášho kostola! Príďte čo najrýchlejšie!“* Keďže mi nechcel prezradiť, čo sa stalo, skočil som do auta a vyrazil som. Keď som vstúpil do kostola, išiel mi oproti a srdečne sme sa zvitili ruským Pochválený buď Pán Ježiš Kristus. Až vtedy som si všimol kameru a tím kameramanov. S nimi prišla z hlavného mesta aj reportérka národnej televízie Rossia 2. Spýtavo som sa pozeral na môjho ortodoxného priateľa – kňaza a on mi povedal: *„Oni by chceli s vami urobiť interview.“* Chtiac či nechtiac som musel teda ja, vidiecky katolícky farár, robiť interview o tom, ako som podaroval jednému ortodoxnému ruskému kňazovi maličký kúsok pravej relikvie z kosti svätého Mikuláša. A naozaj to bolo potom odovysielané v národných správach.

Jedenásť povianočných krstniatok

*Pre misionára je radosťou, keď vidí, ako účinkuje Božia milosť,
ako sa duše postupne otvoria a on ich konečne môže priviesť ku krstu.
Ide predovšetkým o deti, ktoré sú budúcnosťou misie.*

*V*našej dedine Alexejevke sme spoznali babku Ľubu, ktorá už vyše roka verne chodí do kostola a práve teraz sa pripravuje na svoje prvé sväté prijímanie. Ona je skutočne veľmi dobrým človekom a práve o nej sa naozaj dá povedať, že je ako srdce na dvoch nohách. Žije veľmi chudobne, ale aj napriek svojej biede prijala k sebe do domu istú 84-ročnú babku a jej invalidnú dcéru, ktoré nemali kde bývať a už dlhší čas obe žili v starom aute na ulici. Matka s dcérou sú ťažko choré a nemohli uveriť, že sa táto milá žena nad nimi zľutovala a ponúkla im bývanie vo svojom dome.

Babka Ľuba sa veľmi snažila a robila všetko pre to, aby všetky jej vnúčatá boli pokrstené. Má štyroch vnukov, chlapcov. Dvaja z nich – najstarší Jura má 12 rokov a jeho 9-ročný brat Sergej – chodia už štyri roky na naše detské stretnutia. Babka Ľuba, ktorá si zo srdca priaľa, aby boli jej vnuci pokrstení, vodievala oboch chlapcov častejšie na svätú omšu. V poslednom čase s nimi chodí aj 4-ročný Daniel. Je to milý chlapček. Momentálne sa chce stať kňazom, doma sa hrá „na svätú omšu“ a veľmi sa teší, keď môže ísť do kostola. Dokonca aj keď babka Ľuba váha, či má ísť na sv. omšu, lebo má

veľké zdravotné ťažkosti, Daniel robí všetko pre to, aby ju prehovoril a aby predsa len išla. – Doteraz bol vždy úspešný! Po čase sa týmto trom súrodencom podarilo priviesť do kostola aj svoju mamu Svetlanu. Jurov a Sergejov otec už, žiaľ, nežije. Zomrel pred piatimi rokmi. 1. novembra, keď boli obe deti s nami na cintoríne, plačúc nás priviedli k jeho hrobu, aby sme sa tam zaňho pomodlili. Na veľkú radosť babky Ľuby a aj P. Nicklasa boli na jeho narodeniny (17. januára 2013) všetci, spoločne aj s Anatolijom, pokrstení.

No v našom kostole v tento deň nebolo pokrstené len toto „ryšavo-blondavé kvarteto“. Krst prijali napríklad aj 8-ročný Timur a jeho 7-ročný brat Daniel, ktorých otec je vo väzení. Títo dvaja sa pred tromi rokmi zrazu objavili v našom kostole a na našich detských stretnutiach. V ich prípade bolo pekné a povzbudivé pozorovať, ako deti pomaly pritiahli do kostola aj svojich rodičov. Na našu radosť chodí teraz už vyše roka do kostola aj ich mama Aňa, hoci sa doma musí starať o ročnú Nastenku. Po krste svojich dvoch synov sa pátra Nicklasa spýtala, či by sa aj ona mohla stať katolíčkou. Aj v ďalšom prípade sa Božia milosť dotkla celej rodiny. Vernosť 9-ročnej Alesie a jej úprimná príprava na krst priviedla na cestu k viere aj jej matku Ľubu.

V januári dala dokonca pokrstiť aj svojho 2-ročného syna Antona a aj jej druh prichádza niekedy na sv. omšu. Samozrejme, na sv. prijímanie ísť nemôže.

*J*ežiško nám v týchto povianočných januárových dňoch nemohol urobiť väčšiu radosť. Veď P. Nicklas mohol pokrstiť 11 detí. Starší z nich sa teraz pripravujú na prvé sväté prijímanie a prichádzajú aj cez týždeň viackrát na sv. omšu. Aj my sa divíme, ako sú naše deti (a je ich 50) pripravené prinášať obety, premáhať sa a aj v nedeľu ráno vstávať skôr na sv. omšu, i keď celý týždeň – a to aj v mrazivej zime – vstávajú skoro ráno, aby stihli školu.

Vianočné prelúdium

*Č*as ticha a pokoja na duši, čas,
keď teplo lásky sa jagá v ovzduší.
Čas, keď človek zakúsi, že má domov;
čas, keď si oddýchne od mnohých bojov.

Čas Vianoc je zázračný.
I tmavé nebo sa rozjasní.
Čas Vianoc je celkom iný. Prečo?
Veď prichádzaš na zem Ty,
by zbavil si nás viny.

*T*y môj jediný Boh a Pán!
Ako malé dieťa prichádzaš z neba k nám.
Narodil si sa na tento svet
a našu biedu si premenil v krásny kvet.

Nikto z nás nebol vtedy pri Tebe,
keď vstúpil si do útrob našej pustej zeme.
Svätá Panna Mária s verným Jozefom
Ti boli jediným, dokonalým a láskyplným domovom.

*D*nes môžeme byť všetci pri Tebe,
lebo tu nás vždy čakáš v nebeskom chlebe.
V Eucharistii si stále prítomný –
Ty, Boh a Pán, Kráľ lásky jediný.

Vďaka Ti, Pane, že vo Sviatosti sa ukrývaš.
Vďaka, že v každý čas nás svojou láskou
naplňuješ.

*C*as Vianoc je čas zázračný!
Veď narodil sa Boh – človek,
čo láskou zmenil sveta dejiny...